

слишз и радости-те, кои-то ни послѣдватъ отъ добры-те дѣла, защо са истинни: защо-то въ лѣнность-та и въ любленіе-то на блѣдный-а животъ, тосъ часъ се прилепаватъ и скерби сосъ сластолюбїа-та, прилѣжаніе-то обаче въ добродѣтели-те, и размно-то домостроительство на живота причинаватъ вынаги радости по искренни и посигорни ¹⁾). Въ блѣдодѣланіе-то най пре се радваме, а после жалиме, у воздержаніе-то обаче по скорбь-та имаме радость. Въ сички-те вещи неможеме толко да помниме начало-то, колко-то конца (края]. Защо найголеми-те работи на живота ни не правиме за тїа вещи, но работиме за некои причины.

¹⁾ Сѣкій знае отъ самого себе, защо кога прави добро, осеца една неизмѣрима радость у своата си дѣша. Кога обаче зло прави осеца една много голема скорбь. И то е една цѣла истинна, въ кол-то неможе никой ди се съмни: защо-то секиго увѣрва совѣсть-та мѣ, кол-то неможе никогждъ да зварка.